

LISA
JACKSON

HROBAR

LISA JACKSON

HROBAŘ

2014

Copyright © 2004 by Susan Lisa Jackson
Translation © 2007 by Petra Pachlová
Cover design © 2014 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE MORNING AFTER,
vydaného nakladatelstvím Kensington Publishing Corp.,
New York 2004, přeložila Petra Pachlová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Hana Pernicová
Korektura: Hana Pušová
Sazba písmem Palm Springs: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vydání čtvrté, v elektronické verzi druhé
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v únoru 2014

ISBN 978-80-7498-000-8

PODĚKOVÁNÍ

Ráda bych využila této příležitosti a poděkovala Buckymu Burnsedovi z tiskového oddělení policie v Savannah. S jeho pomocí se mi podařilo proniknout do hloubky četných problémů, neocenitelným způsobem zodpověděl spoustu mých otázek a zároveň mi pomohl vyhnout se některým omylům. Chtěla jsem, aby celý příběh dobře fungoval a aby postavy jednaly v duchu svých povah, a proto jsem občas musela poupravit některá pravidla a postupy policejního oddělení v Savannah.

Při psaní této knihy mi pomáhalo mnoho dalších lidí. Někteří s výzkumem, jiní recenzemi a další zajišťovali chod mé kanceláře. Přátelé a příbuzní mi poskytovali morální podporu.

Ráda bych jmenovitě poděkovala Nancy Berlandové, Kelly Bushové, Kenu Bushovi, Nancy Bushové, Matthewu Crosovi, Michaelu Crosovi, Alexis Harringtonové, Danielle Katcherové, Kenu Melumovi, Roz Noonanové, Ari Okanovi, Kathy Okanové, Betty a Jackovi Pedersonovým, Sally Petersové, Robin Rueové, Samantě Santistevanové, Johnu Scognamiglioovi, Michaelu Siedelovi a Larrymu Sparksovi. Pokud jsem na někoho zapomněla, přijměte prosím moji upřímnou omluvu.

PROLOG

Ach bože, byla jí zima..., tak strašná zima...

Bobbi se otřásla. Byla malátná, sotva se dokázala pohnout a mysl měla omámenou a kalnou. Chtělo se jí spát a nevšímat si toho zvláště nepříjemného pocitu, který se jí vkrádal do myšlenek. Víčka měla těžká. Jako kdyby si vzala moc prášků na spaní. Do nosu se jí dostal štiplavý hnilobný pach. Schoulila se a napadlo ji, že je v jejím pokoji ticho. Naprostý klid. Bylo to zvláštní. Neslyšela, jak hodiny v hale odtikávají vteřiny ani jak větrák topení vhání vzduch..., ne..., to ticho ji ohlušovalo.

Nejsi ve svém pokoji.

Ta myšlenka ji zasáhla jako blesk.

Nejsi ve své posteli.

S námahou otevřela jedno víčko. Byla... kde?

Ten odporný puch jí zvedal žaludek. Její mysl se pomalu projasňovala. Kde sakra je a proč se nemůže pohnout? Plíce se jí stahovaly, lapala po dechu a kolem ní byla jen neproniknutelná temnota. Zachvátila ji panika, když si uvědomila, že leží na zádech přimáčknutá na něco tvrdého a na nos se jí tiskne hladká látka.

Všude kolem tma. Dusno. Stěží se dokázala nadechnout. A ten strašný smrad... Málem se pozvracela.

To je divné, moc divné.

Pokusila se posadit.

Bum!

Hlavou narazila na něco tvrdého a rukama nemohla vůbec pohnout. Ani nahoru, ani do stran. Byla vmáčknutá v malém prostoru, na nepohodlné posteli..., ne, to nebyla postel, ale něco měkkého, houbovitého a scvrklého s tvrdými vystrčenými hroty, které ji tlačily do zad. Strach chladný jako smrt jí projel omámeným mozkem. Byla nacpaná v nějaké těsné schránce.

A pak jí to došlo.

Se strašlivou jistotou.

Je nacpaná v rakvi.

Bože, ne! To přece nemůže být pravda! Je to naprosto nemy-slitelné! Má zkrátka jen obluzenou mysl. A tahle klaustrofobní paranoia je jen součástí příšerného, děsivého snu. Tak to je. Tak to musí být. Ale v těle se jí zběsile rozproudila krev. Zmocnil se jí panický strach.

Ne, ach ne..., prosím, ne..., tohle přece musí být sen. Vzbud' se, Bobbi. Proboha, vzbud' se, sakra!

Zaječela a ten zvuk jen roztřásl její ušní bubínky, ale nikam dál se nedostal a odrazil se v těsném, dusném prostoru.

Mysli! Nepanikař! Ach bože, ach bože, ach bože.

Snažila se divoce kopat vzhůru, ale bosýma nohama narazila na tvrdý povrch a nehtem palce zachytila za jakýsi kus látky a utrhla si ho. Strašná bolest jí projela vzhůru nohou; cítila, jak jí utržený nehet visí na tenkém proužku masa.

To je přece nesmysl. Určitě má noční můru. Musí mít. A přesto... Celou svojí silou se snažila zatlačit vzhůru a vyškrábat se z toho strašného těsného prostoru se saténovým polstro-váním a... a... bože, ležela na čemsi někde víc, někde míň měk-kém, ale jinde úplně tvrdém a... a...

Tělo! Ležíš na lidském těle!

„Nééééé! Prosím, pusťte mě ven!“ Prsty škrábala a trhala pol-strování a tloukla do něj. Cítila kosti a hnijící maso na svém holém těle..., holém těle..., bože, je nahá? Strčili ji do téhle hrůz-né krabice bez šatů? Kdo jí to udělal? Proč? „Pomoc! Prosím, pomozte mi!“ V uších jí zněl vlastní odražený křik. „Ach bože, ach bože..., prosím.“ Bože, opravdu leží na mrtvém člověku? Naskočila jí husí kůže při pomyšlení na rozkládající se tělo pod ní, ústa bez rtů přitisknutá zezadu na její krk, špičatá žebra a kostnaté ruce a...

Možná je pořád ještě naživu – jen je v bezvědomí, jako jsi byla ty.

Ale tím se jen utěšovala – pravdu znala. Kdysi živá pod-ložka pod ní byla tvrdá jako kámen a čpěla a pravděpodobně se rozkládala a... *ach, prosím, ať je to jen příšerná, děsivá noční můra. Prosím, ať se vzbudím.* Zaslechla vzlyky a uvědomila si, že

je vydává ona sama. *Nepanikař. Pokus se vymyslet, jak se odsud dostat..., dokud máš ještě vzduch. Jestli ještě dýcháš, patrně tě sem zrovna zavřel. Jsi sice v rakvi, ale to neznamená, že jsi pohřbená pod zemí... Ale cítila vlhký pach půdy, věděla, že tahle smrtící truhla už je v hrobě. Byla jen otázka času, než...*

Nech toho a radši vymysli, jak z toho ven! Jsi chytrá ženská, myslí! MYSLÍ! Jestli nejsi pohřbená, jen zavřená, pořád můžeš mít ještě čas... Ale věděla, že vteřiny utíkají a s každou z nich je blíž strašné, nepředstavitelné smrti. Prosím, bože, nenech mě zemřít. Takhle ne..., ne..., ne takhle.

„Pomozte mi! Pomoc! POMOC!“ naříkala, křičela a divoce škrábala na víko rakve. Rozervala saténové polstrování a ulámala si přitom své dlouhé, pečlivě ošetřované nehty, rozedřela si kůži a cítila v rukou ostrou bolest. Zápach byl příšerný a vzduch tak chladný a řídký..., určitě to je sen..., musí to být sen. Přesto bolest v prstech a krev vytékající zpod nehtů ji přesvědčovaly, že zažívá strašnou skutečnost, kterou si jen stěží dokáže představit.

Hrůza ji dusila a měla pocit, že omdlí. Ze všech sil ječela a kopala, bušila koleny i nohama, napínala svaly, na holé kůži se jí objevovaly krvácející šrámy a z očí jí vytryskly slzy. „Ať takhle neumřu, ach prosím, ať takhle neumřu...“

Ale kolem ní zůstávala tma. Zmáčknuté tělo pod ní se nepohnulo, rozkládající se maso se dotýkalo jejího, špičatá žebra ji tlačila do zad. Otřásla se, málem se pozvracela a dál křičela.

Přes zvuk svého hlasu uslyšela mrazivou ozvěnu nárazů hlíny a kamenů dopadajících na víko té odporné rakve.

„Ne! Ne!“

Bušila, až ji pěsti pálily a prýštila z nich krev, ale zároveň naříkala a žadonila. „Pusťte mě ven! Prosím, prosím!“

Kdo jí to mohl udělat?

Proč..., ach bože, proč... Komu tak strašně ublížila? Tolika lidem lhala. Jejich obličej teď v duchu spatřila v napůl šílené myslí sevřené panikou. Ale kdo jí tak nenáviděl, že ji takhle mučí? Kdo má důvod? Kdo je tak krutý?

Zalapala po dechu. Už téměř vyčerpala vzduch. Zvolna upadala do bezvědomí. Mysl jí divoce vířila myšlenkami na muže

v jejím životě, zvláště na jednoho, který si patrně ani nepamatoval její jméno, jednoho, kterému tak hrozně ublížila.

Pierce Reed.

Detektiv policejního oddělení v Savannah.

Čestný muž, v jehož životě ale existovala temná tajemství.

Ne... Reed by jí to neudělal, vlastně ani nevěděl, jak hluboce jsou jejich životy propletené, a nezajímalo ho to.

Je to někdo jiný. Tady ji určitě uvěznila nějaká zrůda.

Roztřásla se a začala plakat.

„Pusťte mě ven! Pusťte mě ven,“ zaječela a rozvzlykala se, až jí zabolelo hrdlo. Měla husí kůži, když si uvědomila, že jí za lůžko slouží hniijící lidské tělo. „Prosím, prosím, pusťte mě odsud... Udělám cokoli..., cokoli, ach prosím, nedělejte to...“

Ani nevěděla, koho žádá o slitování, a do hrobu dál dopadaly lopaty hlíny a kamínků.

Lapala po dechu a nadýchla se zbytků pálivého vzduchu. Plíce jí hořely nedostatkem kyslíku a najednou se cítila slabá.

Bezmocná.

Odsouzená k smrti.

Naposledy se pokusila proškrábat si cestu ven ze svého vězení, ale marně. Dolehla na ni temnota, rozdrtila její odpor a vysála z ní všecken život. Ruce jí padly podél těla. Tohle se stalo jejím hrobem. Navždy.

Měla pocit, že nad hrůzným tichem slyší smích. Přicházel zdaleka, ale věděla, že ho měla slyšet. Chtěl, aby to věděla, aby ho slyšela, než se naposledy nadýchne.

Ten, kdo jí to udělal, se bavil.

1

„Ten zmetek mě dal znova k soudu!“ Morrisettová vrazila do Reedovy kanceláře a hodila na roh jeho stolu nějaké dokumenty. „Věřil bys tomu?“ pokračovala a ve svém vzteku nezapřela západotexaský přízvuk. „Bart chce snížit alimenty na děti o třicet procent!“ Bart Yelkis byl čtvrtý a zatím poslední bývalý manžel Sylvie Morrisettové a také otec jejich dvou dětí. Co byl Reed u policejního sboru v Savannah, Bart se hádal se Sylvii kvůli tomu, jak vychovává Priscillu a Tobyho. Sylvie byla drsná jako žraločí kůže a zřídkakdy držela svůj ostrý ironický jazyk na uzdě. Kouřila, pila, řídila auto, jako by jela časovku na Indy 500, klela jako dlaždič a oblékala se, jako by jí bylo dvacet, a ne pětatřicet. Ale byla vynikající matka a nic ji nedokázalo nadzvednout víc a rychleji, než když někdo kritizoval její děti.

„Myslel jsem, že na děti platí.“

„To jo, ale jen zpočátku. Měla jsem to tušit. Bylo to sakra krásný, aby to byla pravda. K čertu, proč ten chlap nemůže bejt pořádněj táta?“ Hodila svoji příliš velkou kabelku na zem a střílila po Reedovi pohledem, ve kterém si jasně přečetl, že momentálně považuje všechny muže ve svém životě za naprosté ztroskotance. Včetně něj. Morrisettová měla pověst drsné ženy odhodlané vykonávat mužskou práci, pichlavé policistky s jazykem ostrým jako břitva a s názory obecně neoblíbenými. Chovala nulovou toleranci ke „starým kámošům“ a její mluva byla stejně oplzlá jako mluva celé mužské části policejního oddělení. Nosila vysoké boty z hadí kůže, které ani zdaleka neodpovídaly úředním předpisům, a její ježaté platinové vlasy vypadaly, jako by byl jejím kadeřníkem Billy Idol. Chovala se tak, že by si každý mladý pankáč dvakrát rozmyslel, než by ji napadl. Reed si vytrpěl spoustu soucitných pohledů od kolegů, kteří ho po přidělení partáka litovali. Jemu to bylo jedno. Za tu krátkou dobu, kdy se vrátil do Savannah, se Reed naučil Sylvii Morrisettovou respek-

tovat, i když musel občas uplatnit hodně diplomacie. Dneska ráno měla obličej zardělý do karmínova a vypadala, jako by se chystala chrlít oheň a síru.

„Copak to může udělat – snížit alimenty?“ Reed zrovna otevíral poštu, ale na chvílku odložil nůž na dopisy na stůl, na kterém se kupila zmrzlá papíra.

„Určitě se mu podaří najít dostatečně přitroublýho soudce, kterej mu skočí na jeho dojemný, žalostný pindy. No tak Bart přišel o místo, a co? Měl by sakra pohnout zadkem a najít si pořádně placenou práci – tak jako všichni slušní lidi! Místo toho si myslí, že ušetří na mně a na dětech.“ Zakoulela očima a napřímila svoji drobnou postavu od sešlapaných podpatků kovbojských bot až po špičky blondatých vlasů. Její západotexaský přízvuk byl mnohem silnější, když měla vztek, a dneska ráno ho teda měla. „Hajzl. Je to hajzl! Podělanej, zasranej zmetek.“ Odpochovala k oknu a vyhlédla ven na pošmournou zimu v Savannah. „Proboha, vždyť nám neplatí žádný milióny. A jsou to přece jeho děti. Jeho děti. Furt si stěžuje, že je nevidá dost často!“ Dupla si a tiše zanáčala. „Potřebuju se napít.“

„Je devět ráno.“

„A co?“

Reeda se to příliš nedotklo. Morrisettová byla na oddělení známá svými teatrálními výstupy, hlavně pokud šlo o její děti nebo některého ze čtyř bývalých manželů. Její rodinné trable posilovaly Reedovo odhodlání zůstat svobodný. Manželky dělají potíže a poldové jich nepotřebují víc, než už mají díky své práci. „Nemůžeš se s ním soudit?“ Reed dopil šálek vlažné kávy, pak papírový kelímek zmačkal a hodil do přetékajícího koše na odpadky.

„To jo, ale bude to něco stát. Potřebuju pořádnýho advokáta.“

„Ve městě je jich plno.“

„To je ta potíž. Bart má kamarádku, která mu dluží laskavost – je to právnička. Takže jí zavolať a ona podala odvolání. A to je ženská! Věřil bys tomu? Kam se poděla ženská soudržnost? To by mě teda zajímalo! Neměla by existovat nějaká tajná ženská

úmluva, která by zajišťovala, aby ženská ženský nikdy nešla po penězích od exmanželů?”

Reed s tím nechtěl mít vůbec nic společného. Pokud věděl, sama Morrisettová s ostatními ženami nijak nadržela. Jednala s muži i ženami stejně drsně. Znovu zvedl nůž na otevírání dopisů a začal rozřezávat bílou obálkou se svým jménem, která přišla na policejní oddělení Savannah. Velkými tiskacími písmeny na ní bylo napsáno: DETEKTIV PIERCE REED. Zpáteční adresa mu přišla povědomá, ale nedokázal ji zařadit.

„No, a to je všechno,” zabručela Morrisettová. „Budoucnost mejch dětí je v hajzlu, protože Bart před pár lety postavil tý ženský plot pro její psy, takže mám šlus – ona teď jde po mejch mizernejch alimentech.” Morrisettová zúžila oči. „Na to by měl bejt zákon, ne? Copak právníci, a leckdo z nich je pěkná verbež, nemaj nic lepšího na práci, než u soudu ožebračit děti o alimenty od vlastního otce?” Prsty si prohrábla už tak nepoddajné vlasy, přešla ke stolu a sebrala si svoje dokumenty. Žuchla sebou na židli a dodala: „Už jsem tě otravovala víc než dost.”

„Ty to zvládneš.”

„Nech si ty kecy,” vyjela. „To poslední, co jsem po tobě chtěla, Reede, jsou otřepaný fráze. Tak si je laskavě nech, rozumíš?”

V duchu se usmál. „Jak chceš.”

„Jo, jistě.” Ale zdálo se, že se maličko uklidnila.

„Proč nezažaluješ Barta, aby ti platil víc? Obrát zákon proti němu.”

„Nemysli si, že jsem o tom neuvažovala, ale to bych spíš z jalový krávy vymámila tele.”

Reed vzlhl a zakřenil se na ni. „Asi z toho nic mít nebudeš, ale mohla by sis aspoň užít toho mámení.”

„Nechci se o tom bavit.”

„Tys to začala,” upozornil ji, když z obálky vytahoval jediný list bílého papíru.

„Ani mi to nepřipomínej. Moje štěstí s chlapama.” Vzdychla. „Kdybych měla v hlavě trochu rozumu, stala jsem se jeptiškou.”

„No jasně, to by byla trefa,“ zazubil se Reed a rozložil papír. Bylo na něm napsáno jen několik řádků stejnými úhlednými velkými tiskacími písmeny, která byla na obálce:

JEDNA, DVĚ,
PRÁVĚ JSOU NA ŘADĚ.
SLYŠÍŠ JE LKÁT,
SLYŠÍŠ JE UMÍRAT.

„Co to sakra je?“ zamumlal Reed.

Morrisettová okamžitě vyskočila. Obešla stůl a prohlížela si krátký vzkaz. „Že by vtip?“

„Možná,“ zahučel.

„Varování?“

„Před čím?“

„Nevím. Myslíš, že je to neškodnej blázen, nebo šílenej maniak?“ Zachmuřila se a vypadalo to, že starosti se sníženými alimenty pustila na chvíli z hlavy. „Nelíbí se mi ten řádek ‚slyšíš je umírat‘. Bože, po světě vážně lítaj naprostý magoři.“ Prohlížela si tiskací písmena a pak pečlivě zkoumala obálku. „Poslal to přímo tobě.“ Zaostřila oči na razítko. „Odsud, ze Savannah. A zpáteční adresa je v centru na Abercornské ulici..., proboha, to je za rohem.“

„Koloniální hřbitov,“ řekl Reed, když mu to došlo.

„Hřbitov. Kdo by odtamtud posílal dopis?“

„Další pošuk. Ten dopis je šílenej,“ řekl a zamračil se. „Někdo si přečetl o případu Montgomeryových a chce mě vytočit.“

Od minulého léta, kdy Reed sledoval vraha, který se mstil rodině Montgomeryových, mu tisk věnoval velkou pozornost. Příliš mnoho publicity, kterou si hnusil. Nakonec případ úspěšně vyřešil a novináři, kteří se k případu neustále vraceli, a dokonce i vrchní státní zástupce v Atlantě ho rázem pasovali do role hrdiny a experta, na kterého se obracela i jiná oddělení. Zveličovali jeho zásluhy a šťourali se v jeho soukromém životě od chvíle, kdy chytil Atroposovou, ženu, která se rozhodla zničit jednu z nejbohatších a nejskandálnějších rodin v Savannah.

Za posledních šest měsíců ho citovali, fotografovali a zpovídali tolikrát, že jen pomýšlení na to mu bylo protivné. Nikdy

netoužil být středem pozornosti, vždycky si úzkostlivě hlídal své soukromí. Měl několik vlastních démonů, tajemství, která radši držel ukrytá, ale kdo je nemá? Reed by byl dal přednost práci bez přítěže slávy. Nesnášel všechnu pozornost, hlavně od novinářů, které fascinovala jeho minulost a kteří se rozhodli, že o něm vypátrají každíčkou informaci, aby pak světu mohli sdělit, co zformovalo detektiva Pierce Reeda. Neměli o tom ani zdání. Ze zásuvky stolu vytáhl průhledné desky, kapesníkem zvedl dopis i obálku a obojí opatrně vsunul dovnitř. „Myslím, že to nic nebude, ale kdo ví. Radši si to necháme, mohlo by nám to posloužit jako důkaz.“

„Důkaz čeho? Že tu na svobodě pobíhá šílenec?“

„Vždycky někde kolem pobíhá nějaký šílenec. Pro jistotu to schovám, rozešlu po odděleních interní poštou upozornění a dám vědět i NKIC, jen pro případ, že by nějaké další oddělení v zemi dostalo něco podobného.“ Obrátil se k monitoru a připojil se k Národnímu kriminalistickému informačnímu centru řízenému FBI. „Třeba budeme mít štěstí,“ prohodil k Morrisettové. „A teď si udělám přestávku a zajdu se podívat na hřbitov.“

„Myslíš, že něco najdeš?“

„Ne. Ani ne. Ale kdo ví?“ Oblékl si bundu. „Jak jsem řekl, nejspíš je to jen cvok. Někdo se baví tím, že našemu oddělení zkouší vyhrožovat.“

„Nevyhrožuje oddělení. Tenhle magor se zaměřil přímo na tebe.“ Sylvie si připevnila podpažní pouzdro. „Jdu s tebou.“

Nehádal se s ní. Bylo by to zbytečné. Sylvie patřila k policajům, kteří naslouchali svým instinktům a pravidla si přizpůsobovali – byla to tvrdohlavá žena, a když se jednou rozhodla, nikdo by jí její rozhodnutí nevymluvil. Založil desky do zásuvky s dokumenty.

Vyšli ven postranním východem. Zimní vítr prudce udeřil Reeda do obličeje. Počasí bývalo v prosinci obvykle mírné, ale letos to neplatilo. Od východního pobřeží proudil ledový vzduch a ohrožoval úrodu až k jižní Floridě. Morrisettová sice zápasila s mrazivým větrem, ale než ušli několik bloků za náměstí Columbia, podařilo se jí zapálit si cigaretu. Koloniální hřbitov byl v Savannah ze všech nejstarší a v devatenáctém století se stal

místem odpočinku více než sedmi set obětí epidemie žluté zimnice a ještě předtím byl svědkem mnoha soubojů. Za občanské války – či jak místní říkají, za útočné války Severu – využil generál Sherman tento pozemek uprostřed Savannah jako tábořiště. Stinné dřeviny teď byly bez listů a ve větru se maličko chvěly. Suché listy poletovaly cestičkami mezi starými hroby a historickými náhrobky; spousta lidí věřila, že tam přebývají démoni.

Byl to nesmysl, pokud mohl Reed soudit. Dnes ráno vypadalo to staré pohřební místo spíš jako park, i když se jim nad hlavami proháněly těžké, temné mraky.

Mezi hroby procházelo jen několik lidí a nic nevypadalo podezřele. Starší pár se vedl za ruce a četl si nápisy na kamenných deskách, tři teenageři, kteří měli být nejspíš ve škole, kouřili, choulili se k sobě a něco si šeptali, a jedna žena středního věku v lyžařské čepici, bundě a vlněných rukavicích vedla na vodítku voříška v malém elegantním oblečku a tahala ho pryč od každého hrobu, protože se je pokoušel očichávat. Nezdálo se, že by se na hřbitově někdo schovával nebo pozoroval okolí, žádný z hrobů nebyl porušený, kolem hřbitova neprojíždělo zvolna žádné auto s tmavými skly.

„To nemáme na práci nic lepšího?“ zeptala se Sylvie a snažila se, aby jí cigareta nezhasla. Zhluboka z ní potáhla.

„To si piš.“ Přesto se Reed pozorně rozhlížel po suché trávě a zvětralých náhrobcích. V duchu probíral případy, na kterých právě pracoval. Jeden se týkal domácího násilí – byl jasný a prostý. Po dvacetiletém manželství se žena rozhodla, že co je moc, je příliš, a než by znovu zažívala rozbitý obličej nebo naštiplá žebra, zastřelila svého manžela, když spal. Její obhájce hovořil o sebeobraně, a bylo na Reedovi, aby to vyvrátil – což nebylo moc obtížné, ale neměl z toho dobrý pocit. Další případ, kterým se zabýval, byla vražedně-sebevražedná dohoda mezi milenci, dvěma gayi, z nichž jednomu bylo sedmnáct a druhému skoro dvacet. Mladší z nich, ten, který měl mačkat kohoutek, byl v nemocnici v kritickém stavu. Jestli ho někdy budou moct odpojit od přístrojů a přijde k sobě, bude čelit obžalobě z vraždy. Třetí případ vraždy nebyl zdaleka tak jasný. Přede dvěma dny vy-

táhli z řeky Savannah mrtvé tělo ženy. Zatím ji neidentifikovali. Moc z ní totiž nezbylo. Prostě další neznámá. Jako by ji nikdo nepostrádal; v seznamu pohřešovaných osob se nenacházela černoška, které mohlo být podle odhadu policejního lékaře asi třicet, měla krevní skupinu 0 s Rh-faktorem negativním, zuby hojně spravované a porodila nejméně jedno dítě.

Vážně měl na práci lepší věci. Ale jak očima pátral po hřbitově, kde odpočívali občané Savannah, kteří zemřeli před dvěma sty padesáti lety, po hřbitově, o kterém se povídalo, že na něm straší, zmocnil se ho strašný pocit, že se mu autor toho šíleného dopisu neozval naposledy.

Jedna, dvě, právě jsou na řadě. Slyšíš je lkát, slyšíš je umírat.

Co to sakra znamenalo?

Bezpochyby na to brzy přijde.

„Vidím ho,“ volal vzrušeně Billy Dean Delacroix a pupínky na jeho dospívajícím chlapeckém obličejí zčervenaly v ledovém větru ještě víc. Na patnáct let byl pěkně nafoukaný. „Ten starý jelen vyrazil támhle k tomu kopci. Ale daleko se nedostane. Trefil jsem ho, no fakt, brzy padne k zemi. Viděl jsem, jak mrská bílým ocáskem. No tak, Presi, dělej!“ Billy Dean vyrazil kupředu jako střela, s lehkostí atleta přeskakoval nízké křoví a tatínkův pes s velkýma ušima se mu držel po boku.

Prescott Jones, Billyho vzdálený bratranec starší jen o šest měsíců, ale těžší o pětadvacet nebo třicet kilo, měl co dělat, aby mu stačil. Pichlavé ostružiníky ho chytaly za staré džíny a trhaly je, větvičky ho škrábaly do obličejí a málem mu srazily brýle z nosu, jak rychle pádil po staré jelení stezce, která se klikatila podél Medvědího potoka. Mýval vykukující zpoza své černé masky se rychle odkolébál z cesty a zalezl hluboko do kapradí. Nad hlavami jim ve vzduchu kroužil jestřáb.

Když se Prescott doškrábal na hřeben kopce, těžce oddechoval a pod loveckou bundou a otcovou starou teplou košilí se potil. Billyho Deana, oblečeného od hlavy až k patě v maskáčích, nikde neviděl. Ani toho ošklivého zrzavého psa.

„Blbec,“ zamumlal Prescott a lapal po dechu. Billy Dean se někdy choval jako hrozný zmetek. Utíkal mu a vůbec mu šel

často na nervy. Prescott přemýšlel, jestli Billy vůbec trefil jelena pořádně, nejspíš ho jen škrábl a oni ho teď zraněného budou honit spoustu kilometrů.

Na suché trávě u stezky si všiml několika červených skvrn. Bylo jich dost, aby mu došlo, že jelen je těžce zraněný. Bezva. Nedokázal by se dál rychle prodírat divočinou. Po pravdě řečeno, Prescottovi se na lovení líbilo všechno, jen ne skutečné stopování zvěře. Moc rád si, jako ostatně všichni, zastřílel na veverky, jeleny nebo lišky. Dokonce si s oblibou představoval, jak složil medvěda nebo aligátora a nechal si je vycpat, ale v podstatě se mu lov zdál moc namáhavý a mnohem radši popíjel pivo, kouřil trávu a čas od času užíval i nějakou tvrdší drogu, která doprovázela skutečný lov. Měl rád táboráky a vymyšlení historek o šlapkách a ulovených velkých kusech, zatímco se pomalu opíjel. Samotný lov, stopování zvěře, její zastřelení, vyvrhnutí a odtažení ho moc nebavilo a spíš ho obtěžovalo.

„Hej, tady, Presi! Hni sebou. Za hřebenem... Co to sakra je?“ Billyho hlas se z normálního volání změnil na temný hluboký řev. Prescott šel za zvukem a cestou dolů zarostlou stezkou si na polehlé trávě a pokroucených větvičkách všiml dalších cákanců čerstvé krve. Pomalu sestupoval mezi vysokými borovicemi a zakrsnými duby. Stezka byla příkrá, zaříznutá do strmého kopce a tak prudká, že mu lovecké boty jednou nebo dvakrát podklouzly. Bušilo mu srdce. Jednou upocenou rukou svíral loveckou pušku svého otce a bál se, že by mohl spadnout do rokle. Celou cestu dolů však viděl rozmazanou krev. Třeba Billy nakonec ani nelhal. Všichni sice věděli, jak strašně si vymýšlí, ale možná vážně zasáhl toho jelena s bílým ocáskem do nějakého důležitého orgánu.

Prescott prodral své mohutné tělo hustými malými stromky až na nevelké místo pokryté suchou trávou. Byla to stinná mýtina uprostřed tmavé rokle. Kolem dokola rostlo husté křoví, takže sluneční paprsky se tam skoro nedostaly.

Billy Dean stál u pahýlu kmene, jehož spálená kůra napovídala, že do stromu uhodil blesk. Před odumřelým stromem ležela velká hromada. Nejdřív si Prescott myslel, že je to mrtvý jelen, ale když se dostal blíž, viděl, že se mýlil. Nebetyčně mýlil. Billy

Dean si nervózně škrábal tvář a zíral na hromadu hlíny a kamenů, která byla asi dva metry dlouhá a přes půl metru široká. Pes Billyho táty kňučel a pobíhal kolem úhledné nepřirozené kupy.

„Co je to? Co to tam máš?“ zeptal se Prescott a všiml si, že zrzavý pes vztyčil čenich do vzduchu.

„Je to hrob.“

„Cože?“

„Hrob, kámo, podívej. Akorát velkej, aby se tam vešel člověk.“

„Co to meleš...“ Prescott lapal po dechu, ale když přišel blíž, viděl, že Billy Dean má pravdu.

Pes poštěkával a srst se mu ježila.

Prescottovi se to vůbec nelíbilo. Hrob uprostřed lesů blízko Krvavé hory. Ne, to se mu ani trochu nelíbilo. „Co budeme dělat?“

„Nemám páru.“

„Vykopeme ho?“

„Možná.“ Billy Dean štouchl hlavní své zbraně do zkyprné, nakupené země. Kdyby ho viděl táta, stáhl by ho za tohle z kůže.

Pes se pořád choval divně. Nervózně. Kňučel a upřeně sledoval druhý konec paseky. „Do prdele.“

„Co?“

Billy Dean se sklonil. „Hele, něco tu je. Prsten..., sakra, no jo, to je snubní.“ Sehnul se a zvedl zlatý kroužek s několika drahými kameny. Billy ho otřel do kalhot a obrovský diamant se v mdlém světle zatřpytil. Kolem něj se zablýskly menší červené drahokamy. Starý pes neustále nervózně skučel. „Krucí, podívej se, jak je velkej. Ten bude mít určité slušnou cenu.“ Zamžoural a zadíval se do kroužku. „Je tam něco vyrytýho. Poslouchej: Barbaře, s láskou. Pak je tam ještě datum.“

„Čí to je?“

„Nějaký Barbary.“

„Ts! To mi došlo!“ Billy Dean býval někdy tak natvrdlý. Uměl sice utíkat rychle jako zajíc, ale Prescott měl dojem, že není ani o trochu chytřejší než voříšci jeho táty. „Barbary – jak dál? A proč je tady?“

„Koho to zajímá? Ale je to k vzteku. Ten nápis bude prstenu určitě ubírat na ceně.“

„A co? Přece ho nechceš ukrást!“ Jenže Prescottovi už došlo, že ano. Billy Dean tíhl ke zlodějně – ne že by byl zlý, jen chudý a znechucený do morku kostí tím, že nikdy nic neměl. Pes temně zavrčel. Sklonil hlavu. Prescott si všiml, jak se mu zrzavé chlupy ježí.

„Nic přece nekradu. Vždyť jsem to jen našel, ne?“ Billy si zastrčil prstýnek do kapsy, a než mohl Prescott cokoli říct, najednou vykřikl. „Mrkej na tohle. A pak že nemám šťastnej den. Táhle je ten jelen! Kurevsky šťastnej den! Koukni na něj. Je to osmerák!“

Jelen klesl k zemi a naposledy vydýchl na druhé straně propleteného dubového křoví. Billy Dean do něj strčil, aby se ujistil, že je opravdu mrtvý, a hned nato začal spokojeně vytahovat nůž. Prescott mu ale nepomáhal. Cítil velký, nepříjemný chlad. Sjížděl mu od hlavy dolů páteří až ke kříži a rozhodně neměl nic společného s mocným burácejícím větrem ženoucím se roklinou.

Ne, v tom bylo něco víc.

Měl zvláštní pocit, pocit, který ho varoval před nebezpečím. Stejně jako ten pes, starý Zrzek.

Prescott se ohlédl přes rameno a očima mžoural skrz zamaзанá skla svých brýlí.

Pozoruje je někdo?

Že by je snad z temného křoví u staré opuštěné dřevařské cesty sledovaly ďáblovy oči?

Proč je ten zatracený pes tak ostražitý a zírá na nejtemnější část lesa?

Prescottovi vyschlo v ústech. Strašně se mu chtělo čurat. Hrozně moc. „Měli bysme odsud vypadnout.“

„Proč?“ Billy Dean už klečel a rozřezával břicho jelena od hrudi až k ocasu.

Pes znovu zavrčel.

Hlubokým hlasem.

Varovně.

„Mám tu jelena, kterýho chci vyvrhnout,“ začal Billy, „a pak přece vykopeme ten hrob.“

„Cože? Nikdy!“

„Hele, třeba je tam toho víc, ne jen jeden prstýnek.“

„Nejspíš bysme měli zavolat poldy.“

„Proč?“

„Protože je tu něco hnusnýho,“ zašeptal nervózně Prescott a očima pátral po druhé straně mýtiny, kde bylo křoví husté a černé. Pes vycenil zuby a začal běhat dokola, ale oči nespustil z tmavých stromů. Prescottovi se udělalo špatně od žaludku. „Neměli bysme si s tím nic začínat.“

„Mluv za sebe. Já nikam nejdu, dokud nestáhnou tuhle potvoru, nevykopu ten hrob a neprohlídnu ho. Třeba tam jsou nějaký šperky – možná tam bude poklad.“

„Kde by se tam vzal?“

„Kdo ví?“ Billy Dean se zhoupł na ošlapaných podpatcích svých bot a jedním okem zamžoural na oblohu, jako by chtěl vidět líp.

Po nebi plynuly temné mraky. Že by osudové znamení?

Billy to tak nebral. „Řek bych, že mi tu Bůh splácí všechny ty roky, kdy na mě sral.“ Billy se vrátil ke své práci. Už jelenovi opatrně rozřízl kůži tak, aby nepoškodil žádné vnitřnosti. Střevo se vyvalila ven na trávu jako lesklá kupa. „Já vim, že bych o Bohovi neměl tak mluvit, ale pro mě toho nikdy moc neudělal. Až teď. Nejspíš chce konečně trochu vyrovnat účty.“ Billy měl shrbená záda a pečlivě čistil jelenovy útroby.

„To se mi nezdá,“ vrtěl hlavou Prescott. Strachy mu naskočila husí kůže, ale tvrdohlavý Billy pracoval dál. „No tak, Billy Deane. Musíme se odsud dostat. Hned.“

„Ani omylem! Nenechám tu svůj úlovek. A taky prohledám ten zatracenej hrob. Co to do tebe vjelo?“ Billy se postavil. Otočil se. V levé ruce stále svíral lovecký nůž. Z ostří kapala krev a špinila mu prsty. Zadíval se na svého bratrance. Obličej měl mnohem skvrnitější než obvykle. „Ty se bojíš, že jo? Proboha!“ V hlase mu zaznělo znechucení. Billyho oči se stočily na potemnělý les. „Co je? Viděls tam něco?“

„Nic. Neviděl jsem nic, ale to neznamená, že tam nic není.“ Prescott si všiml pohybu, stín přeběhl přes stín, ve větru se podivně pohnulo listí. Pes temně, nepřírozeně zavrčel. „Dělej,“

přikázal Prescott a skokem vyrazil zpátky na pěšinu. „Musíme sebou hodit,“ zaječel přes rameno. „Rychle!“ Nezastavil se, aby se podíval, jestli ho Billy Dean následuje, ale rychle běžel nahoru po stezce. Pes se kolem něj prohnal s ocasem staženým mezi nohama.

Ať jde všechno k čertu, pomyslel si Prescott. Jestli má Billy Dean rozum, poběží za ním. Žádný jelen ani žádný zatracený prsten nestojí za to, aby se setkali s velkým zlem, které, jak Prescott cítil, prosakovalo z lesa. Pěšina byla strmá, nohy měl nejisté a plíce hrozily, že mu vypoví službu, protože dýchal tak mocně, až si zamlžil brýle. Po obličejí mu stékal pot až do očí a pak za límec. *Bože, prosím, dostaň mě odsud živého a neobviňuj mě za chování Billyho Deana. Je to idiot. Bože, prosím...* Plíce mu hořely a srdce divoce tlouklo. Když doklopýtal na rozcestí, vydal se strmou klikatou stezkou dolů. To je správná cesta! Nebo ne? Míjel tenhle puklý dub...

Něco se pohnulo..., hýbalo se to v nejasném světle pronikajícím mezi stromy. Bože! Plížilo se to houštím! Člověk? Temná postava. Muž? Nebo ztělesnění samotného satana? Prescottovi se zastavilo srdce. Příliš rychle se otočil a vyvrtnul si kotník.

Nohou mu projela bolest.

Do prdele! Vyjekl, ale pak se kousl do jazyka. Nechtěl, aby ho satan našel.

Utíkej! Co nejrychleji!

Potřeboval se schovat. Utíkal. Nahoru. Dolů. Tam, kudy ho vedla stezka, ale bolest z nohy mu vystřelovala do celého těla.

Nemysli na bolest. Nemysli na Billyho Deana. Vypadni odsud. Rychle!

Kolem něj se mlhavě míhal les, kapradí, stromy a křoví.

Na pěšině nad ním vyděšeně, bolestivě zaštěkal pes. Ozvěna jeho nářku se nesla údolím.

A pak se rozhostilo ticho.

Smrtící, prázdné ticho.

Ach bože. Prescott pocítil největší strach svého života.

Ztuhl na místě. Kotník mu působil muka. Snažil se něco zahlédnout zamženými, ušmudlanými skly brýlí. Kde je ten pes? Kde je ten zatracený pes? A ta černá postava? Do hajzlu, kam se

ten ďábel poděl? Třeba to byl jen výplod jeho fantazie. To je ono. Že by si s ním jen pohrály stíny nořící se do šera? A kde to bylo – ten černý obrys? Trochu výš u hřebene, nebo se tu točil po klikaté stezce sem a tam? Nedokázal jasně myslet a sotva dýchal.

Ach bože, ach bože, ach bože!

Musí jít dál!

Kotník mu v botě pulzoval. Tělo mu zaléval pot. Byl napůl slepý. Hřeben rokle se zdál stovky metrů daleko nad ním, těsně vedle pěšiny začínala strž, hluboká a temná propast. Jak se odsud dostane? Proč se jen nedržel té staré dřevařské cesty? Kéž by se tu objevil Billy Dean a pomohl mu...

Křup!

Někde blízko se zlomila větvička.

Zarazil se.

Krev mu bušila v uších.

Bože, pomoz mi.

Srdce mu sevřela úzkost.

Slyšel někoho za sebou? Kroky na pokrývce suchých listů?

Prescott se prudce otočil.

Znovu příliš rychle.

Kotníkem mu projela bolest, jak si ho znovu podvrtl.

Pod nohama mu podklouzly oblázky a on padal k okraji srázu. Divoce zamával rukama, ale bylo pozdě. Ztratil beztak chabou oporu pro nohy. Ječel a máchal rukama ve vzduchu. Jak padal dozadu po hlavě přes okraj strže, koutkem oka zachytil mezi stromy temnou vysokou postavu muže.